

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **B. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, čj. CPR-19379-4/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2019, čj. 16 A 29/2019-42,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, již brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Tímto rozsudkem městský soud zamítl jeho žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil výrok rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 5. 2018, čj. KRPA-58612-106/ČJ-2016-000022, a ve zbylé části jej potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění stěžovatele podle § 119 odst. 2 písm. b) a § 119 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím neumožnění vstupu stěžovateli omezil pouze na území České republiky. Správní orgán I. stupně současně stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Současně s podáním blanketní kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku. Odůvodnil jej s odkazem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu tím, že správní vyhoštění by mělo fatální dopad do jeho života, neboť situace na Ukrajině je zejména s ohledem na možnost výdělků finančních prostředků naprosto tragická. Správní vyhoštění by navíc bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života podle § 119a zákona o pobytu cizinců ve smyslu aspektů podle § 174a téhož zákona. Nepřiznáním odkladného účinku by navíc stěžovateli vznikla nepoměrně větší újma, než jeho přiznáním může vzniknout jiné třetí osobě.

[3] Ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný navrhl jeho zamítnutí, neboť stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody, proč by mu odkladný účinek měl být přiznán.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku jsou splněny.

[5] Nejdříve je třeba poukázat na mimořádnou povahu odkladného účinku. Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užití přiměřeně. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu, resp. jejich doložením. Oproti tomu zpochybnění přiznání odkladného účinku pro rozpor s důležitým veřejným zájmem leží na žalovaném (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, čj. 52 Ca/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS), zatímco žalobci postačí, bude-li tvrdit, že takový rozpor s důležitým veřejným zájmem nehrozí. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci. Proto soud ani nehodnotí důvodnost námitek ve věci samé.

[7] Žaloba proti rozhodnutí správním o vyhoštění má odkladný účinek ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Oproti tomu kasační stížnost v téže věci odkladný účinek nemá a Nejvyšší správní soud rozhoduje o jeho přiznání v souladu s výše citovanými ustanoveními. Obecně lze konstatovat, že je judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem ve věcech správního vyhoštění poměrně vstřícná. Zdejší soud již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS, na které stěžovatel v návrhu taktéž odkazoval, dospěl k závěru, že pokud je přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli při výkonu takového rozhodnutí zřejmá z jeho samotné povahy. Taková újma spočívá jak v zajištění práva na spravedlivý proces, tak práva na respektování soukromého a rodinného života. K existenci takové možné újmy přitom musí kasační soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku sám netvrdí žádné konkrétní skutkové okolnosti svého případu nebo neoznačí důkazy, jimiž lze prokázat možnost vzniku nenahraditelné újmy vzniklé nepřiznáním odkladného účinku. V usnesení z 29. 5. 2019, čj. 8 Azs 147/2019-22, Nejvyšší správní soud nicméně zdůraznil, že dosavadní judikatura zdejšího soudu ve věcech přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být chápána jako důvod pro automatické přiznávání odkladného účinku kdykoliv, kdy o něj stěžovatel požádá, aniž by soud ve věci zkoumal naplnění výše uvedených požadavků stanovených § 73 odst. 2 s. ř. s. (ve spojení s § 120 téhož zákona) a citovaným usnesením rozšířeného senátu.

[8] I přesto, že stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí spíše obecná tvrzení, jaká újma by mu v důsledku jeho nepřiznání vznikla, lze s ohledem na obsah správního spisu i odůvodnění rozhodnutí správních orgánů akceptovat existenci újmy spočívající v jím tvrzeném dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Z rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně vyplývá, že stěžovatel dlouhodobě žije na území České republiky ve společné domácnosti s českou občankou, s níž dle vlastních tvrzení plánují společný život a které vypomáhá s její podnikatelskou aktivitou. Taková skutečnost nepochybně představuje

pokračování

v souladu s výše citovaným usnesením zdejšího soudu sp. zn. 1 Azs 160/2014 možnost vzniku újmy, k níž musí Nejvyšší správní soud přihlídnout i tehdy, jestliže ji stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku konkrétně netvrdí a nedoloží. V této věci je nutno z této skutečnosti vycházet i z toho důvodu, že ji žalovaný nikterak nerozporuje, naopak se k ní v odůvodnění napadeného rozhodnutí (stejně jako správní orgán I. stupně v předcházejícím rozhodnutí) podrobně vyjadřuje. Pro posouzení důvodnosti stěžovatelova návrhu přitom není relevantní, že jeho partnerka v průběhu správního řízení uvedla, že by byla ochotna ho na určitou dobu následovat na Ukrajinu, pokud by v České republice nemohl dále setrvat, a to s ohledem na rozdílné právní následky tohoto usnesení a případného budoucího meritorního rozhodnutí ve věci. Žalovaný naopak nikterak ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku netvrdí, že by jeho přiznání bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud takový rozpor neshledal, a ten nevyplynul ani z dalších okolností, které jsou v dané věci soudu známy. Zdejší soud přitom nepřehlédl, že byl stěžovatel trestním příkazem ze dne 15. 2. 2016, sp. zn. 124 T 11/2016, shledán vinným pro spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a byl odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 18 měsíců. Soud nepřehlédl ani skutečnost, že správní orgány zjistily, že stěžovatel byl pod identitou B. B., nar. X, na území Polska již dříve odsouzen k trestu odnětí svobody, neboť se popral v baru, což sám ve správním řízení potvrdil. Je nicméně nutno zdůraznit, že povaha uvedené trestné činnosti nedosahuje takové intenzity, pro kterou by bylo možno bez dalšího shledat rozpor s důležitým veřejným zájmem z povahy věci. Zároveň je zde významný aspekt časový, neboť od vydání výše uvedeného trestního příkazu sp. zn. 124 T 11/2016 uplynuly již více než 3 roky a zdejšímu soudu není známo, že by se stěžovatel v mezidobí dopouštěl jiné trestné činnosti.

[9] Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že by v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovateli vznikla újma nepoměrně větší, než jeho přiznáním vznikne jiné osobě, neboť by bylo zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život. Návrh na přiznání odkladného účinku je tedy v této věci důvodný, neboť je založen na konkrétních skutkových okolnostech, jež jeho přiznání opodstatňují.

[10] Zbývá doplnit, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti. Usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. září 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu